

Servituds de la política

written by Pere Grau i Rovira | 12 d'abril de 2021

Poc es devia pensar el Sr. Cuevillas que dir públicament, com va fer ell, una cosa assenyada i raonable, armés aquest mullader de ca l'ample. Però el conflicte en tants cors independentistes entre la racionalitat i l'emocionalitat aquesta vegada l'ha guanyat la segona. I una pila de gent no ha rumiat ben bé què deia exactament Cuevillas, sinó allò que hi han volgut veure. Fins i tot Pilar Rahola, una persona a qui admiro molt i fins i tot vaig dedicar-li un parell dels meus versots, no s'ha escapat d'aquest parany. Ha dit: "Demano que a la primera de canvi no ens posem de genolls", cosa que és ben lluny del que proposava Cuevillas.

Crec que hi ha dos aspectes que cal diferenciar. El primer és si el que ha dit és encertat o no. El segon és si ho ha estat fer-ho en el moment i en la forma en què ho ha fet.

És encertat el que ha dit? Al meu modest parer ho és plenament. Perquè no demana pas posar-se de genolls ni dir "sí, bwana...", com els esclaus que tants voldríem que fóssim, sinó que allò que es faci no sigui un "brindis al sol" amb regust numantí, sinó que sigui digne de córrer el risc que comporti. És a dir, que correspongui a aquella "confrontació intel·ligent" que propugnava aquell "Preparem-nos" del Consell per la República. I, amb tots els respectes per als qui pensen d'altra manera, ni una decisió contra el rei d'Espanya, ni tornar a reclamar el dret d'autodeterminació hi corresponen. Són coses més que sobreenteses i que es diuen contínuament a tots els fòrums independentistes.

En canvi sí que hi hauria correspost una negativa del Parlament a retirar l'acta de diputat al president Torra i, no cal dir-ho, a acceptar la seva destitució. Però això és aigua passada i cal mirar endavant. I si mirem endavant, no crec que dubti ningú que d'ocasions de confrontació amb l'arbitrarietat

espanyola en vindran més de les que hom voldria. Si en aquesta legislatura la feina del Parlament va pels camins que Laura Borràs va anunciar en el discurs d'investidura, una de les tasques serà la de construir o reforçar les estructures d'estat propi. I aquí la confrontació serà inevitable. A més, no tan sols Laura Borràs pot trobar-se amb una inhabilitació vinguda dels tribunals de l'arbitrària in-justícia espanyola, amb arguments que tothom sap que són tan falsos com els que van servir per condemnar gent íntegra i exemplar que ara torna a ser a Lledoners o a Puig de les Basses. Altres càrrecs de la casa es poden trobar en el mateix cas. I no acceptar-ho, amb totes les conseqüències, a part de tenir un impacte internacional devastador per a Espanya, segur que arrossegaria la societat civil a accions de suport (amb pandèmia o sense) que no tan sols augmentaria aquell impacte, sinó que podria també agreujar la crisi del règim espanyol del 78. Repeteixo: ocasions de confrontació i de desobediència n'hi haurà prou i més justificades que les que han estat motiu de tot el rebombori.

Ara bé, ha estat encertat el moment i la forma de dir-ho? Potser no, o –més exactament– potser un tècnic com Cuevillas no ha sospesat prou les “servituds de la política” (potser precisament perquè la seva incursió en la política és volgudament passatgera). I això en aquest cas significa que, enmig de tots els estira-i-arrotonsa de formació del nou govern, dir coses que, per lògiques i necessàries que siguin, topen amb la rutina mental de tanta gent, ha d'aixecar una polseguera que dificulta la feina dels que porten la màxima responsabilitat política i obre un flanc pels atacs dels contraris. Aquest ha estat el pecat venial del Sr. Cuevillas, i Laura Borràs no tenia més remei que fer el que ha fet i avançar una decisió que ella i Cuevillas ja havien pres fa dies, i així demostrar la seva autoritat i desarmar les crítiques que propis i estranys li poguessin fer.

Celebro, però que Cuevillas conservi el seu escó al Parlament.

De gent com ell, capaç de dir la veritat nua i estricta sense circumloquis ni frases fetes i suades, ens en calen tants com se'n pugui trobar.